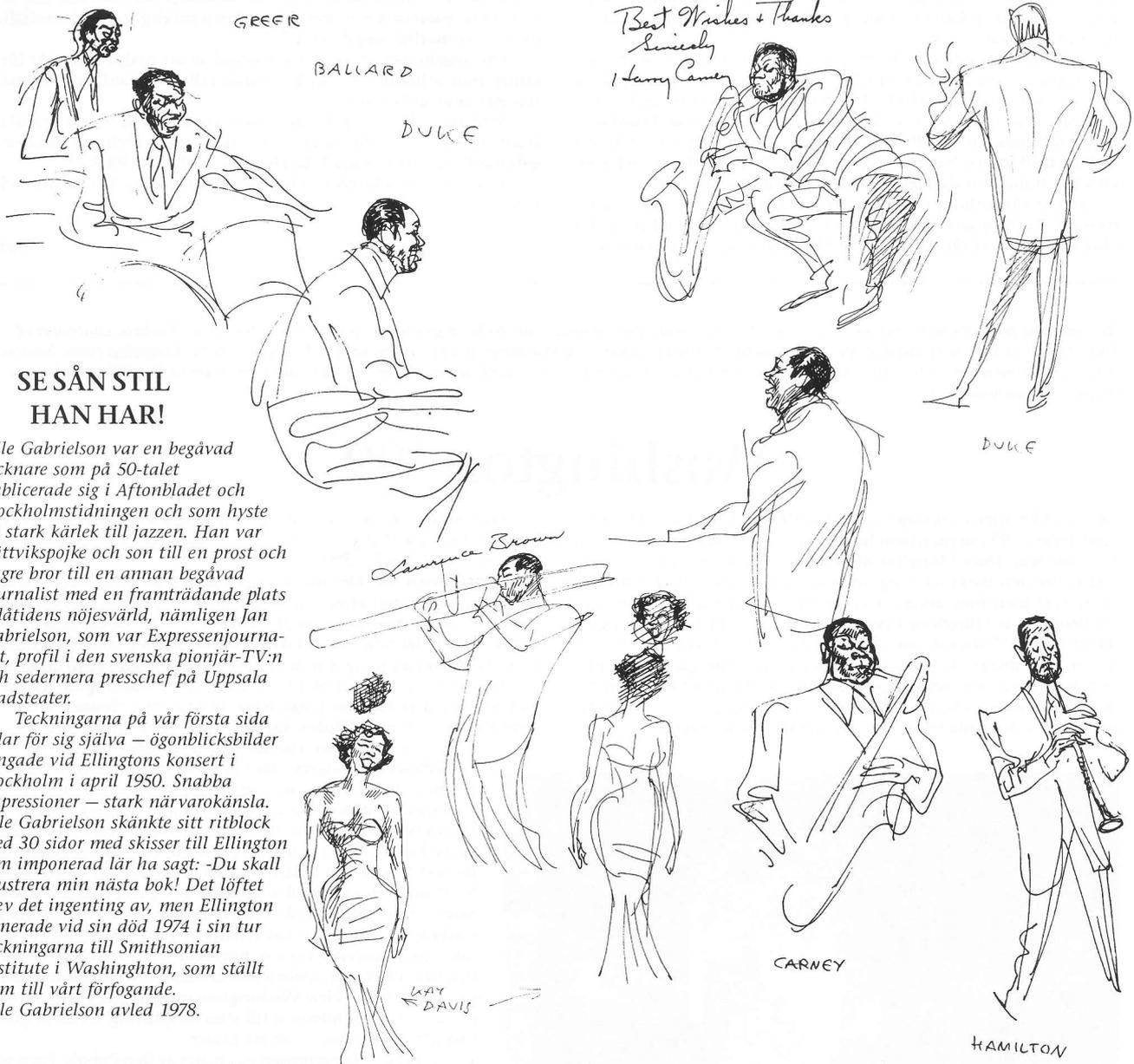

Ellingtons konsert i Stockholm i april 1950

SE SÅN STIL HAN HAR!

Olle Gabrielson var en begåvad tecknare som på 50-talet publicerade sig i Aftonbladet och Stockholmstidningen och som hyste en stark kärlek till jazzen. Han var Rättvikspojke och son till en prost och yngre bror till en annan begåvad journalist med en framträdande plats i dåtidens nöjesvärld, nämligen Jan Gabrielson, som var Expressenjournalist, profil i den svenska pionjär-TV:n och sedermera presschef på Uppsala Stadsteater.

Teckningarna på vår första sida talar för sig själva – ögonblicksbilder fångade vid Ellingtons konsert i Stockholm i april 1950. Snabba impressioner – stark närvarokänsla. Olle Gabrielson skänkte sitt ritblock med 30 sidor med skisser till Ellington som imponerad lär ha sagt: -Du skall illustrera min nästa bok! Det löftet blev det ingenting av, men Ellington donerade vid sin död 1974 i sin tur teckningarna till Smithsonian Institute i Washington, som ställt dem till vårt förfogande. Olle Gabrielson avled 1978.

Duke Ellington Society of Sweden, DESS

ISSN 1400-8831

DESS c/o Göran Wallén
Skogstorpsvägen 39, 191 39 Sollentuna.
Telefon/fax bostad: 08-96 52 34

Redaktionsgrupp:
Bo Holmqvist, Alf Lavér, Göran Wallén

Postgiro 11 63 75 - 7
Bankgiro 5815-5383

DESS medlemsavgift
är per kalenderår:
Inom Norden 150 kr
Membership outside Scan-
dinavia \$ 25 pro annum.

Payto:
Svenska Handelsbanken
SWIFT: hand se ss
for onward transmission
to DESS

Account no: 284 083 992
Clearing no: 6917

Vid köp av Azure-kassetter och CD
använd vårt Postgiro eller Bankgiro
Postgiro nr. för prenumeration
av DEMS från Belgien är Pg 433 27 36-0

Ordföranden tar till orda: Duke Ellingtons 100-årsfirande rullar vidare

Hjälp, jag hinner inte läsa allt och lyssna på allt om och kring Duke Ellington. Washington, New York, Los Angeles, Toronto, Denver, Stockholm m.fl. hyllar Duke och nu senast hörde vi att det blir ett symposium i Portugal i slutet av juli med deltagande av Alice Babs. Alla firar Duke Ellingtons födelsedag i någon form. Det vimlar av nya CD, böcker och tidningsartiklar. RCA Victor är värst med en box med 24 CD med oerhört fint ljud enligt många experter. Boxen kostar i Sverige 2.500 kr. Man blir ju utfattig om man skall köpa allt nytt som kommer fram. Den ekonomiska trösten är dock att det dröjer några år till nästa jubileum. Men visst är det roligt att alla skivbolag och författare publicerar nya CD och böcker, som ger nya infallsvinklar på ämnet Duke Ellington och hans musik. Dock kan ju informationen ibland vara känd många gånger om så man kan ju fundera om man behöver t.ex. alla alternativa tagningar.

Vårt eget firande den 17 maj blev en fullträff för DESS med stor trängsel. Inga missöden blev rapporterade och både publik och musiker trivdes utmärkt. Det enda återbudet var att Leif "Smoke Rings" Anderson p.g.a. sjukdom inte kunde komma. Ersättaren blev Jens Lindgren "Kustbandets ledare", och han gjorde en högst förtjänstfull insats. Nalenprogrammet medföljer detta utskick som en extra bonus för de medlemmar som inte kunde delta.

Det är vår förhoppning att även höstens program blir lika intressant. Preliminärt är den 6 eller 7 september bokad på SAMI eller på Nalen. Vi får då besök av Alice Babs och musiken bjuder

en kvartett med violinisten Hasse Kahn på. Ett annat evenemang under hösten äger rum på Konserthuset den 24 september då Magnus Lindgren och hans storband spelar. Magnus kommer att uppföra ett antal nyskrivna Duke Ellington-arrangemang. Rigmor Gustafsson kommer säkert att sjunga Prelude To a Kiss. Inbjudna gäster blir Mercedes Ellington, dotter till Mercer Ellington samt trumpetaren Berrie Lee Hall från Houston. Berrie Lee spelade 23 år med Ellingtons orkester dvs från sommaren 1973 med Duke och därefter med Mercer Ellington t.o.m. 1996. Vi återkommer om höstens program.

Vi vill naturligtvis nå ut till nya och yngre medlemmar, såväl som äldre, och vill blåsa liv i tanken att bygga upp en webbsida. Finns det någon medlem som har kunskap och intresse för att bygga en sådan och som även har tid och möjligheter att sen hålla den kontinuerligt uppdaterad???

Om någon dessutom är intresserad av att hjälpa till i vår förening rent allmänt (det gäller framförallt vid medlemmötena) hör gärna av er till oss.

Sent men dock fick konferensen Washington'99 ett gratulationsbrev från Bill Clinton, men det hade varit trevligare om delegaterna hade fått besöka Vita Huset som skedde 1969.

Vi önskar er alla en trevlig sommar med mycket musik och nöje.

Göran

As a meeting place for new and social contacts the conference proved once more to be of greatest importance, writes Göran Wallen, chairman of Duke Ellington Society of Sweden, in his comments to the proceedings in Washington, D.C. He headed a 15 people strong delegation from Sweden. A valuable conference, but we missed the presence of musicians from the DE organization and would have liked more about the Ellington impact on the international scene.

Washington '99

Nej, det blev ingen middag i Vita Huset för deltagarna i Ellingtonkonferensen '99 om nu någon hade bespats sig på det. Bill Clinton hade annat än Duke Ellington att tänka på. Konferensen blev kanske inte heller den bästa rent organisatoriskt, (det blev lite för mycket bussresor) men blev ändå en upplevelse. Vi saknade närvaron av medlemmar ur Ellingtons orkester och genom att föredragen gick under mottot "Edward, You Are Blessed" (från Dukes mor Daisy), blev det lite mycket kyrkliga och religiösa anknytningar. Men konferensen var ändå som helhet minnesvärd. Man får heller inte glömma den sociala sidan av konferensen, som är viktig genom att man där möter nya och gamla bekanta och kan etablera kontakter.

Från Sverige kom i alla fall femton glada Ellingtonentusiaster och det blev ca 250 personer som samlades på The Washington Marriott Hotel den 27 april.

Konferensen inleddes dagen efter med en bussrundtur. Den utgick från vårt hotell eftersom Duke föddes i en fastighet som låg bredvid hotellet med adressen 2129, Ward Pl. NW. Dukes bostad är i dag riven och där ligger nu ett modernt postkontor, som dock kallas Duke Ellington Building. Familjen Ellington flyttade sedan omkring och bodde fram till 1923 på 14 olika adresser i Washington. Färden gick sedan till platser där Duke hade arbetat: bl.a Howard Theater, True Reformer's Hall (Dukes första arbetsplats), Armstrong High School och Lincoln Theater och avslutades med ett besök hos Library of Congress där flera rum var fyllda med material om Duke. Det besök rundades av med en musikalisk träff med Smithsonian's anställda, som är musiker i flera fall. Vi fick lyssna till en trio bestående av David Sager trombone, Larry Eauy, piano och Tommy Cecil, bas. David gjorde en mycket trevlig och underhållande presentation av tekniken för trombonspel med bl.a. olika sordiner, som liknade Tricky Sams. Han hade i 18 år sökt efter hemligheten med hans sordinspel, utan att lyckas efterlikna Tricky. Han hade också intervjuat Lawrence Brown, men blev inte klokare av de svar han fick. På kvällen spelade elever från Duke Ellington School of the Art's, The New Washingtonians och The Paseo Academy, Kansas City, Missouri till allas förtjusning. Dessa ungdomar ger oss alla hopp om framtiden.

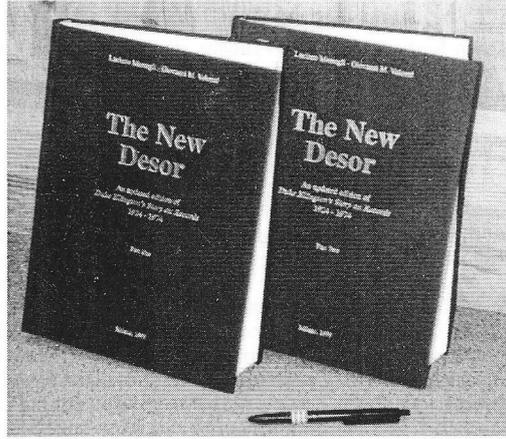
Torsdag – konferensen öppnades av Ben Pubols. Först på programmet var författaren Mark Tucker, som exemplifierade musiken genom att själv spela bl.a. Meditation, Reflection, A Single Petal of a Rose and Bitches Ball på piano. Han berättade om Washingtonärens inverkan på Dukes kommande kompositioner. Mark har tidigare publicerat de intressanta böckerna The Early Years och The Duke Reader. Därefter ledde Pat Willard en panel som bl.a. inkluderade vokalisterna June Norton och Yvonne Duke (tidigare Lanauze). Informa-

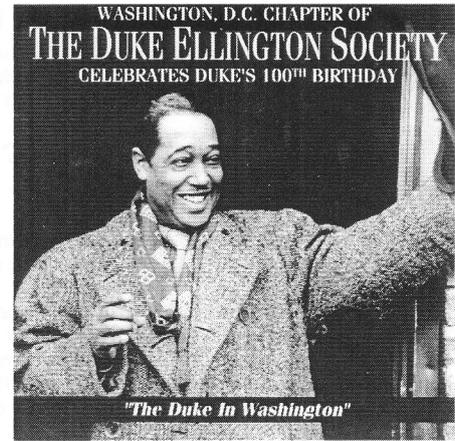
Del av utställning hos Library of Congress i Washington D.C.

Jean Bach signerar i kyrkan bilden från 1958, som hennes dokumentärfilm handlar om.

Fem kilo om Duke Ellington – tungt vägande information.

Konferens CD med bl.a. utgivet material. Mer info. i nästa Bulletin.

tionen blev inte alltför märkvärdig och informativ, men att Duke betytt mycket för personerna i panelen var ganska klart.

Efter lunch blev det åter en bussresa men nu till Smithsonian Institution, avd. Archives Center och presentation av Ellington Collection, som innehåller flera stora samlingar med material alltifrån skivinspelningar, noter, bilder och videofilmer till personliga ägodelar – bl.a. har Jerry Valburn skänkt en stor del av sin Ellingtonsamling. Men Jerry har fortfarande mycket utgivet intressant material hemma.

Kvällsbesök blev det i The Washington National Cathedral med en Sacred Concert med Smithsonian Jazz Masterworks Orchestra under ledning av David N. Baker och med en kör från The Morgan State University under ledning av Nathan Carter. Man hade hoppats att Alice Babs skulle deltaga, men Alice tackade nej. I orkestern satt bl.a. trumpetaren Joe Wilder (född 1922), som fortfarande talar lite svenska. Konserten började med ett Happy Birthday to Duke och sedan framfördes bl.a. The Biggest and Busiest Intersection, Tell Me It's the Truth med gospelvokalisterna Queen Esther Marrow (E Marrow deltog i den första Sacred Concert 1965), My Love med vokal av Devonne Gardner (D Gardner deltog i Second Sacred Concert 1968 bakom Alice Babs i en liten kör), Is God a Three-Letter Word for Love? med Devonne Gardner, Ain't But the One med sång av Kevin Mahogany, Heaven med Devonne Gardner, The Shepherd med trumpetaren Tommy Williams, Come Sunday med Queen Esther Marrow, David Danced Before the Lord med en 18-årig stepdansare (Noble Potts) och Kevin Mahogany. En mycket fin konsert med mycket applåder till Noble Potts, som stegade under flera minuter, och till Esther Marrow. Vi träffade efteråt i kyrkan Edward Ellington, som är son till Mercer Ellington, och talade också med Joya Sherrill. Joya kom väl ihåg Stockholm 1994 och hälsade glatt till Sverige.

Fredagen började med en presentation av den nya boken "Duke Ellington" A Listener's Guide by Eddie Lambert. Därefter presenterade ännu en bok, diskografin "The New DESOR" av italienarna Luciano Massagli och Giovanni M. Volonté från Milano. Dessa båda har tidigare under åren 1966 till 1983 publicerat 16 stycken volymer av DESOR. Det är en diskografi med alla Dukes inspelningar från början till slut. I första upplagan gjordes en förteckning över alla solister i varje nummer och nu har man ännu en gång lyssnat igenom alla inspelningar, dokumenterat och korrigerat felaktigheter, som har kommit fram. Ett gigantiskt kärleksarbete ägnat Duke. Eller som George Avakian sade: "What a crazy work, but wonderful". Boken är uppdelad i två volymer.

Steven Lasker presenterade återigen nya inspelningar som han har hittat i Kalifornien. Denna gång gällde det bl.a. en sju minuter lång radiosändning från den 11 april 1932, i Hartford, Connecticut. Det är Dukes första "Aircheck", som idag är finns bevarad. Melodien heter "When it's Sleepy Time Down South". Från den 26 februari 1934 har Steven hittat två nya versioner (båda 5 minuter) av "Ebony Rhapsody" från filmen Murder at the Vanities. Den är en "motion picture sound track outtakes". Steven avslutade sedan med att spela en 18 minuter lång broadcast från Casa Manana Club, Culver City, L.A., Kalifornien. Den är inspelad den 20 februari 1941 och den innehåller den första inspelningen av Take The "A" Train när "tåget" spelas som "Bandteam", som har hittats. Radiosändningen innehåller: Are You Sticking?, Chelsea Bridge (solo Ben W), Love Like This Can't Last (vokal Ivie A), Mist on the Moon (solo Wallace Jones, Ben W), Take The "A" Train. Det är märkligt att man fortfarande hittar nya inspelningar från 30-talet i USA. Lasker letar vidare och finner säkert mer.

Clarie Gordon, författaren till boken Boy Meets Horn, berättade om sin relation till Duke under titeln Me'n Duke och därefter kom Mark S. Harvey, som intresserat sig för Dukes religiösa utveckling som ledde till hans tre Sacred Concerts. Men dessa föredrag gav inte så mycket nytt.

På fredagskvällen åkte en del av oss till en konsert i DAR Constitution Hall och lyssnade på The United States Air Force Band, förstärkt med en stor stråkektion. Det var fri entré och ca 5.000 personer på plats. Programmet var trevligt med lite militärisk precision och en bra vokalist i Tracey Wright. Orkestern framförde Perdido, Caravan, Take the "A" Train, Mood Indigo, Harlem, New World A-Coming, Three Black Kings samt All It's Got to Do Is Swing. Särskilt slutet med suiterna var intressanta med full orkester och stråkar. Three Black Kings hörs ju inte så ofta.

Alternativet denna kväll var Duke Ellington Youth Festival med ungdomar som spelade i Smithsonian Institution. Trevligt tyckte en del som var där, andra tyckte att det var en väl tilltagen familjeförställning.

På lördagen berättade Annie Kuebler från Smithsonian om Mary Lou Williams och hennes arbete hos Duke på 40-talet. Annie visade även diabler. Peter Townsend berättade sedan om året 1942 under titeln "Ellington '42: A Year in the Life". Sim Simons från Belgien talade om "The Masonic Side of Duke Ellington". Temat kändes lite udda men det låg i linje med konferenstemat "Edward, You Are Blessed". Under dessa tre föredrag blev intresset inte alltför högt och en viss trötthet infann sig, men när orkesterledaren Jeff Lindberg kom fram blev intresset genast högre. Jeff talade om vikten av transkriptioner och vände sig mot dem som hävdar att man inte ska göra transkriptioner av Dukes musik. Då blev det också debatt i lokalen genom Jane Vollmer, som tyckte att Dukes kompositioner inte fick förändras. Men svaret kom logiskt av Jeff genom att han påpekade att idag är det enda möjligheten att fortsatt att spela Dukes musik genom att arbeta med transkriptioner. Delegationerna håll med Jeff under hörbara protester mot Jane. Leif Klize blev så störd av debatten att han skrev ett brev på kvällen till Ben Pubols, ansvarig för konferensen under titeln "About Transcriptions". Se sidan 7.

Phil Schaap avslutade sedan föredragen med att kartlägga Dukes internationella aktiviteter. Han öppnade föredraget med den svenska inspelningen med Manne Berggren, som intervjuar Duke 1939 i Stockholm. Sedan blev det inspelningar från 1933 i England, Django Reinhardt 1946, Danmark 1950, Ron Collier i Toronto och det avslutades med en intervju av Nils Lindberg i Stockholm 1994. Nils berättade då om mötet med Duke i oktober 1973 i Malmö. Undertecknad saknade tyvärr en större genomgång av Dukes internationella lyskraft och betydelse under konferensen. Duke var mycket större musiker än en lokal musiker från Washington och det hade funnits möjligheter att använda europeiska musiker och uppslag. Men tyvärr var svaret nej när förslagen framfördes.

Konferensen avslutades med en bankett på hotellet. Musiken spelades av The Great American Music Ensemble, som leddes av Doug Richards. Orkestern spelade i samma musikaliska inriktning som våra Harlem Kameler. Det var samma orkester som spelade till konferensen 1989 i Washington. Till banketten kom som gäster vokalisterna June Norton, Yvonne Duke samt Joya Sherrill. Under kvällen gick sedan Yvonne upp och sjöng några nummer med orkestern. Plötsligt fanns också Dukes trombonist Art Baron på plats och han rev loss i några nummer till allas förtjusning. Ut i dansens virvlar sågs som alltid Phil Schaap dansa sin typiska bugdans med Janna Steed.

Göran Wallén

Attention: The year is 1952 and the Music World Salutes The Duke

This article was published November 1952 in Down Beat at Duke's Silver Jubilee. Duke talks about his first 25 years as bandleader. It is interesting to find out what Duke thought to be his peaks, since the start of his career. At this time, 1952, Duke still has another 22 years left to perform and play. Newport 1956 was not far away.

"Duke Tells of 10 Top Thrills In 25 Years"

I have been asked to list the ten events that seem most memorable to me out of everything that has happened since we originally opened at the Cotton Club.

This is a task of considerable magnitude, since we have been fortunate enough to be on the receiving end of a large variety of honors. If I recall certain events and pay tribute to certain beautiful people I may be unconsciously offending certain other beautiful people. However, I shall search my mind for the ten occasions that stand out as personal memories.

Main Stem — Of course, our values today are greatly changed, but in those days there were certain things you had heard about that you always wanted to experience, and one of these was playing the Palace Theater on Broadway. It meant reaching the peak for any artist who worked vaudeville, since the Palace was the ultimate in that field. So perhaps our first very big moment after the Cotton Club opening was the day we first played the Palace, in 1929.

Light out — We opened the show with "Dear Old Southland" I remember the men hadn't memorized their parts on this, and the show opened on a darkened stage. When I gave the downbeat, nothing happened — the men couldn't see a note! Then somebody called for the light and the show went on.

The next highlight, I believe, was our trip to the west coast to make our first film movie. It was the Amos and Andy feature, Check And Double Check, and we did "Ring Them Bells" and "Three Little Words". Later, of course, we were in Hollywood for Murder At The Vanities, Mae West's Belle Of The Nineties and several other pictures; but there was a special kick out of making our screen debut.

We took time out from the Cotton Club to make Check And Double Check. Aside from that, we were at the club right along from our opening in December 1927 until early in 1931. We doubled into Ziegfeld's Show Girl and various theater dates. All that time, we were on the air from the Cotton Club.

On The Air — Broadcasting was a lot simpler in those days; you didn't have to clear all your numbers a day or two in advance. I can remember times when Ted Husing would turn around to me in the middle of a broadcast and say "Duke, how about playing so-and-so?" and we'd go right into it.

The next big moment was our opening night at the London Palladium. This was a night that scared the devil out of the whole band, the applause was so terrifying — it was applause beyond applause. On our first show there was 10 minutes of continuous applause. It was a tremendous thrill. In fact, that entire first European tour in 1933 was a tremendous uplift for all our spirits.

Europe was responsible for the next big kick I can recall, too. It was my birthday celebration in Stockholm, April 29, 1939. I was awakened by a 16-piece band from the local radio station, which marched into my hotel room serenading me with Happy Birthday. All day long, at the hotel and at the Concert Hall where we were playing, huge bouquets of flowers kept arriving, and hundreds of people flocked to the dressing room. The whole audience rose to sing Happy Birthday and there was a big banquet for the entire orchestra and numerous guests at the Crown Prince Café. (in Swedish: Restaurant Felix Kronprinsen, closed 1940 and is since then a church and restaurant and café. The address is 400 meters from the Concert Hall). It all brought a very glowing ending to our 2nd European tour.

Two years later, in 1941, we got a very special kick out of the opening of Jump For Joy. This was the revue in which the whole band took part. A number of critics felt this was the hippest Negro musical and has remained so to this day. We had some great lyrics for our songs, thanks largely to Paul Frances Webster: some fine writing by Sid Kuller, and such artists as Marie Bryant and Paul White, Joe Turner, Herb Jeffries, Dorothy Dandridge and Wonderful Smith.

The Three B's — The 6th important occasion was the first Carnegie Hall Concert — first of what turned out to be an annual series. This enabled me to present my Tone Parallel to the history of the American Negro, Black, Brown and Beige, which as originally presented at Carnegie ran about 50 minutes. We only recorded excerpts from it for the RCA Victor album, but the entire concert was recorded privately and we hope some day to have this recording released generally so that everybody can hear BB&B in its original form.

That first night at Carnegie was the only time in my life that I didn't have stage fright. I just didn't have time — I couldn't afford the luxury of being scared. Dr. Arthur Logan, an old friend and our

personal physician, was standing around backstage handing out pills to everybody in the band. He even took one himself. He offered one to me and I refused it. I wasn't nervous — not at all. But I did walk onstage without my music. Somebody signaled to me from the wings that they had it — but didn't need it anyway. I remembered it all.

Carnegie Annual — This first concert, in January 1943, turned out to be a milestone that paved the way for other regular concert series, so that by now an annual jazz concert at Carnegie has become a permanent thing for several other organizations. One thing that hasn't been duplicated, however, is the audience we had on that opening night and at our subsequent concerts. The quality of the appreciation, the attentiveness of the entire crowd of 2,000 people to every note we played, was a model of audience reaction that has proved hard to duplicate.

At the time of that concert, too, the music business celebrated a national Ellington week, and during the performance at Carnegie we were privileged to receive a plaque inscribed by some of our well-wishers from every branch of music — among them John Charles Thomas, William Grant Sill, Deems Taylor, Marian Anderson, Albert Coates, Kurt Weill, Dea Dixon, Aaron Copeland, Paul Whiteman, Benny Goodman, Count Basie, Earl Hines, Artie Shaw, Morton Gould and Marjorie Lawrence.

Esquire Jazz — There was a similarly jubilant occasion in January 1945, when we took part in the annual Esquire Jazz awards concert, at the Philadelphia Auditorium in Los Angeles. Most of the presentations of "Eskies" to individual winners were made by Hollywood personalities. Billy Strayhorn received his from Lena Horne, mine was presented by Lionel Barrymore. There was another great evening, in 1949, when we played at Robin Hood Dell in Philadelphia with this beautiful 96-piece symphony orchestra, conducted by Russ Case, wrapping around ours. I spent a lot of time listening, that evening when I should have been playing. I wrote a bop thing for them, using the same jump blues theme, we recorded on one of the small band dates as "Who Struck John". They played it perfectly.

Harlem — The 9th event on our list of significant moments would be the concert at the Metropolitan Opera house early last year. Our audience numbered over 3,500 including Mayor Impellitteri, who paid a special tribute to us onstage, and we introduced a new concert work, "Harlem", which I later performed with the NBC Symphony orchestra.

The 10th event and the last, I recall with special delight another Philadelphia story — this one was the annual Musical Festival held by the Philadelphia Inquirer at the Municipal Stadium, with a tremendous show for an audience of 125,000 people, all admitted free. There were, if I remember right, three symphony orchestras as well as Benny Goodman, Perry Como, Mindy Carson and a big Indian war dance routine. I was especially impressed by the fact that when I did Monologue I had the whole audience giggling — and believe me, it's quite impressive to hear 125,000 people giggling.

Then There Was — It is somewhat arbitrary decision to select ten events over a 25-year span, but these are the ones that came to my mind. Of course, I could go into many details about some of the great people we've met though the years. There was my meeting with the Pope, on my last visit to Europe, when the Pope had a great deal to say to me, but I must have been overawed because later I didn't remember a single thing he had said. There was my private audience with President Truman, whom I found very affable and very musically informed. There was the party in London when I fluffed off the guy who kept asking me to play "Swampy River", and then I found out he was Prince George. Later that evening the Duke of Windsor (then Prince of Wales) sat in with us on drums and surprised everybody, including Sonny Greer.

Sincerity — There was the time we were playing the downtown Cotton Club in 1937 when Leopold Stokowski came in alone and listened to our band. Later he discussed our music and invited me to attend his concert the next evening, when I heard him conducting the Philadelphia orchestra at Carnegie Hall. But I don't want to go on namedropping, because what has impressed me most through all these years has been not the renown of these people, but the sincerity of their interest in our music, and the interest of all the audiences who have helped to make our achievements possible, I can best sum it up by saying that the days since that long-ago Cotton Club opening have provided 25 years of eminently happy memories.

We have got a new article about Bubber Miley, the musician, who created what became known as the jungle music by playing trumpet with mute in the Ellington Orchestra. The jungle music became a trademark for Duke Ellington at Cotton Club, December, 1927. Bubber Miley is surely the most important musician in the early years of Duke Ellington's Orchestra.

Bubber Miley, trumpet, cornet (1903 - 1931)

Duke Ellington's great star and trumpet player in the 20's.

Three articles published in TDES and written in the fall of 1998 by Richard Ehrenzeller, New York.

Listen to Duke Ellington's first issued recordings as a leader from 1924, "Choo Choo (I Got To Hurry Home)" and "Rainy Nights" (1). Both are at least partially composed by him and are a far cry from his first important records, "East St. Louis Toodle-Oo" and "Birmingham Breakdown" from 1926. About the only thing special about the former records are the plunger trumpet solos of Bubber Miley, the first outstanding soloist in the Duke Ellington Orchestra.

Duke has said about Bubber, "Our band changed its character when Bubber came in. He used to growl all night long, playing gutbucket on his horn. That was when we decided to forget all about playing sweet music.(2). Not only was he an outstanding soloist, but he was the first "writing and arranging companion" to Duke. As a soloist, he had profound influence on many aspects of the band. Since he had to be featured, Duke developed his arranging skills under this influence. All subsequent trumpet players in the band had to know the use of the growl tone and mutes. Bubber directly influenced the trombonists, Charles "Plug" Irvis and Joseph "Tricky Sam" Nanton. (Note, Cootie Williams took over Bubber's chair 1929).

James Wesley "Bubber" Miley was born April 3, 1903 in Aiken, South Carolina. At a age 6, his family moved to New York. He first studied the trombone, then switched to the trumpet. He started out in local bands and in 1921 he was hired for Mamie Smith's Orchestra. There, he played alongside Johnny Dunn, the then premier trumpeter in New York. Johnny made numerous recordings (mostly with Edith Wilson) from 1920 to 1922 (3).

He has a very staccato manner of playing which sounded very self-assured. Today, it sounds quite dated. He was also a master in the use of mutes. Listen to "The Darktown Flappers Ball" found on Mamie Smith vol. 3 (1922-1923) Document DOCD-5359. While there are no solos on the record, Bubber can be clearly heard. I

feel he is the cornet that ends the record. I cannot determine if he or Johnny Dunn is playing the lead on the band interlude or plunger part against it.

Another influence was Joe "King" Oliver. Garvin Bushell observed, "When we got to Chicago, Bubber and I went to hear King Oliver every night. It was the first time I'd heard New Orleans musicians to any advantage and I studied them for the entire week we were in town. The trumpets and clarinets in the east had a better `legitimate` quality, but the sound of Oliver's band touched you more. It was less cultivated but more expressive of how people felt. Bubber and I sat there with our mouths open (4). The one major trumpeter player that does not seem to have influenced Bubber is Louis Armstrong.

At about the same time "Choo Choo" was recorded. Bubber with Arthur Ray on organ, as the Texas Blues Destroyers, recorded three records of the same two tunes. "Lenox Avenue Shuffle" and "Down In the Mouth Blues" for three different record companies. On each record Bubber plays in a different manner, allowing us to analyze his playing style. As Mercer Ellington observed, it consisted of "three basic elements...the sound of the horn, a guttural gargling in the throat, and the actual note that is hummed. The mouth has to be shaped to make the different sounds, and above the singing from the throat, manipulating of the plunger adds the wa-wa accent that gives the horn a language (5). Two of the Texas Blues Destroyers records can be found on the CD, New York Horns, EPM Hot'n Sweet FDC5102 and the other one on the LP, "Harlem Jazz 1921-1931", Classic Jazz Masters CJM1.

Thomas Morris (6) was an obvious inspiration to Miley. Bubber and trombonist Charles Irvis recorded with him quite a bit in 1923. Thomas Morris was a New York based musician who was a master in the use of mutes Bubber probably takes the open horn solo on "When the Jazz Band Starts to Play". It can be found on

Mamie Smith was a notable blues singer, credited with making the first blues recording. Two members of her 1922 Jazz Hounds are worth a second look: trumpeter Bubber Miley and a sixteen-year-old saxophone player named Coleman Hawkins. Maybe the trombone player is Herb Fleming.

the LP Thomas Morris/Perry Bradford Natchez Records NLP 1003. Readers should also listen to "Bull Blues" on this record. The introduction is played by Charles Irvis and it very closely resembles "What Am I Here For?" which Duke recorded in 1940. It is conceivable that he played this later when he was in the Ellington Orchestra. As Duke himself has said, "Sometimes it is quite improbable to know exactly who is enjoying the shadow of whom."

Anyone researching to know Bubber Miley should read *Early Jazz* (7) by Gunther Schuller and the two articles

about him by Roger Pryor Dodge in *Hot Jazz* and *Jazz Dance* (8). The first six volumes of the *Masters of Jazz Duke Ellington CD* series which contain every recording that Ellington made during Miley's tenure with the band also have excellent lines notes and solo credits by the late Alexandre Rado (9). Gunther Schuller, in his book, has analyzed "East St. Louis Toodle-Oo," "Black and Tan Fantasy" and "Creole Love Call" far better than I could ever do. Bubber is listed as co-composer for all of these compositions and with the exception of Adelaide Hall's wordless vocal on "Creole Love Call", his plunger mute solos are the highlights of these records. "East St. Louis Toodle-Oo", "Black and Tan fantasy", "The Mooche" and "Jubilee Stomp" were all recorded numerous times for different record companies, allowing us to compare Bubber's solos and also to hear how Ellington and the band coped when he was absent.

Bubber is also listed as co-composer of "Blue Bubbles", "Goin' to Town", "The Blues I Love to Sing" and "Doin' the Voom Voom". He may have had a hand in other Ellington compositions from this period. Roger Pryor Dodge states that Bubber got the inspiration for "East St. Louis Toodle-Oo" from trying to sing the name of a Boston dry cleaning store Lewandros (Oh Le-wan-dos)! Dodge further states that Bubber got his inspiration for "Black and Tan Fantasy" from his mother's constant humming of the hymn "Holy City".

Most of Bubber's solos and the best ones with the Ellington Orchestra are the mutes. There are some open horn solos by him. On most of these he uses a growl tone. Listen to "Hop Head", "Down In Our alley" and "Washington Wobble", for his non-muted solos. On "Immigration Blues", the first trumpet break is Bubber using a non-muted growl tone. The later main solo is with the plunger mute.

On "The Song of the Cotton Field", Bubber starts the recording with a tremendous plunger mute solo. The rest of the record is a disappointment, partly because no one else can match it. This was a frequent occurrence, particularly in the early days. "St. Louis Blues" by Warren Mills and his Blue Serenaders is probably the most pretentious recording Ellington made during this period. The only highlight is Bubber's plunger solo. Ellington scholar and record producer Steven Lasker has discovered a third take of this piece and the first take of "Doin' the Voom Voom" from the January 16, 1929 Victor recording date. These two discoveries are scheduled to be included in a major BMG reissue next year. I also very much like the musical exchange Bubber does with vocalist Baby Cox on "Hot and Bothered" of October 1, 1928.

Toward the end of 1928, Bubber often missed recording dates due to his alcoholism. Frequently he was so drunk at the Cotton Club that he could not perform there either. Readers should listen to the Ellington recordings made without him during this period to see how the band coped with his absence. Things got so out of hand that around February 1929, he was fired from the band. Bubber and Charles Mingus are about the only band members that Duke actually fired. I think it was a sign of Duke's growing musi-

Harry Carney and Bubber Miley, August 1926.

cal maturity that he would fire his star soloist. At that point, Bubber had about three years to live.

When studying Ellington sidemen such as Bubber Miley, the reader should listen to as many of their recordings as possible, including the ones they made away from the Ellington Orchestra. As Ellington himself observed, "You can't write music right unless you know how a man who'll play it plays poker," (10).

Duke had the uncanny ability to analyze a musician's strengths and weaknesses and his composing reflected this. His records have a greater affect than the sum of their musical parts. Today, we can not see how these musician's "played poker". Most of them are gone. However, we can study their recordings.

With the recordings of the twenties, many times there are no definitive personnel. When you see "probably Bubber Miley" in a recording's personnel, most listeners would agree it sounds like him. However, it could very well be Thomas Morris or Louis Metcalf, who had similar playing styles. From 1924 to 1926, Bubber made quite a few recordings with female blues singers. The best of these singers was Monette Moore. In the latter 20's she performed and recorded with the Charlie Johnson Orchestra. All of her recordings as a leader can be found on the two CD's: Monette Moore-vol. 1 (1923-1924) and vol. 2 (1924-1932) Document DOCD 5338 and 5339. He accompanies her on eight tracks on those recordings originally on the Ajax label from Canada. He not only recorded with her but with other singers for that label such as Rosa Henderson, Helen Gross, Hazel Meyer and Josie Miles. All of these singers have CD's available on the Document label and each have a few tracks with Bubber on them. A particular favorite recording of mine is "Don't Forget, You'll Regret" by Julia Moody found on the CD "Viola McCoy", vol. 3/, Julia Moody (1922-1925), Document DOCD 5418. Bubber takes a very good solo at twice the tempo of Ms Moody's singing.

Bubber also made records with blues singers for the Edison Disc Recording Company. For recording dates, Edison would hire a band and it would accompany three different singers who each made one recording. Helen Gross' recording of "Undertaker's Blues" with Bubber originally unissued by Edison is from one of these dates and can be found on Helen Gross (1924-1925), Document DOCD 5477.

Pianist and A&R man Clarence Williams used Bubber on recordings made on January 4 and April 7, 1926. On the first date, two very different versions on "I've Found a New Baby" were recorded. The B take features Bubber much more and he turns it into a showcase. He also solos quite well on "Pile of Logs and Stone" from that record date. On the second record date the trombone solo on "Jackass Blues" has been credited to "Tricky Sam" Nanton by some discographers. The first record date can be found on Clarence Williams 1924-1926, Classics 695 and the second on Clarence Williams 1926-1927, Classics 718. Both record dates be found on the LP, Clarence Williams and Eva Taylor 1925-1926, Retrieval FJ-121 in much better sound.

Perry Bradford was the A&R man for Okeh Record who started the blues record craze by having Mamie Smith record "Crazy Blues" in 1920. He also was a singer on quite a number of the own records. Bubber recorded with him as a member of the Georgia Strutters on August 6 and October 21, 1926. He plays mostly open horn on these recordings. They can be found on the LP, James P. Johnson & Perry Bradford, Acadia 2009. Bubber may have recorded with Bradford's Jazz Phools in December 1926. These recordings can be found on the CD Perry Bradford (1923-1927), Document DOCD 5353.

After having the Ellington Orchestra, there were not many opportunities for Bubber to record because of the Depression. He recorded with Jerry Roll Morton on March 19 and 20, 1930. He solos on "Little Lawrence" and "Ponchatrain". They can be found on the Jerry Roll Morton series on both the Classics and Master of Jazz labels.

King Oliver did not play his horn on his own records towards the end of his recording career. Bubber appears on Oliver's recordings on January 30, 1930. They can be found on the King Oliver series on Classics Records.

Perhaps the records with the greatest personnel that made the most inconsequential music was the Hoagy Carmichael date for Victor on May 21, 1930. Hoagy is accompanied by Bubber, Bix, Tommy Dorsey, Benny Goodman, Bud Freeman, Joe Venuti, Eddie Lang, Gene Krupa and others. The only recordings that were made with this dynamite linup were Hoagy's "Rockin' Chair" and the

novelty "Barnacle Bill the Sailor". Both these early trumpet kings solo on both numbers. They can be found on Bix Beiderbecke vol. 8, 1929-1930, Masters of Jazz, MJCD 92 and on many other LP:s and CD:s.

Maybe the greatest thing that Bubber recorded away from Duke Ellington is the intro cadenza to Leo Reisman's recording of "What Is This Thing Called Love", done January 30, 1930. Reisman was a society band leader and hired hot jazz soloists when needed. Here Bubber uses a straight mute. It's a shame that such a good solo is on a "sweet" band record. Bubber also plays obligato behind Lew Conrad's vocal. The four Reisman recordings can be found on the LP "Bubber Miley and his Friends", 1929-1931, RCA 741.057.

As for the recordings of Bubber Miley and his Mileage Makers, these 1930 recordings are quite commercial. The six master takes can be found on the CD "Thumpin' & Bumpin'" (4). Two alternate takes can be found on the CD "Don't You Leave Me Here" (4).

Bubber never again achieved the heights he did with the Ellington Orchestra. Time and circumstances were against him. The excesses of his alcoholism and lifestyle caused him to contract tuberculosis. He died on May 20, 1932. Bubber's legacy continued in the Ellington trumpet section and with his compositions. One part of needs to be mentioned. A very young Rex Stewart was used in bands backing blues singers by Ajax records. Rex was on records that were recorded before Duke's first recordings. Undoubtedly he know of Bubber's work for the label and was influenced by him.

CD and books references :

1. All of Bubber Miley's recordings with the Duke Ellington Orchestra are in print on the Masters of Jazz Duke Ellington series.
2. Mark Tucker, Ellington: Early Years, University of Illinois Press, 1991, page 101.
3. Johnny Dunn & Edith Wilson vol 1, 1921-1922, RST Record JPCCD-1522-2
4. "Thumpin' & Bumpin", New York, vol. 2, Frog DGF 11 and "Don't Leave Me Here", New York, vol. 3, Frog DGF12. Two CD with Bubber Miley and his Mileage Makers, recorded May and September 1930.
5. John Edward Hasse, "Beyond Category - The Life and Genius of Duke Ellington", Simon & Schuster, 1993, page 76.
6. Thomas Morris 1926, "When a `Gator' Hollers", CD, Frog DGF 1. Note: Bubber Miley and Thomas Morris made many recordings around 1924 with the top singers at the time and it is not clear who played trumpet in these recordings Bubber Miley or Thomàs Morris.
7. Gunther Schuller, Early Jazz - Its Roots and Early Developments, Oxford University Press, 1958, Chapter 7, pages 318-357.
8. Roger Pryor Dodge Hot Jazz and Jazz Dance - Collected Writing. Oxford University Press, 1995, pages 84-89 and 247-259.
9. Alexandre Rado (1930-1997), an Ellington buff from Paris, France. Alex was the producer of Masters of Jazz, Duke Ellington. Alex released nine CD volumes with all recordings of Duke Ellington and His Orchestra, from Nov. 1924 up to March 1930. This CD-series is probably the best collection of Ellington recordings from the 20's and includes a great booklet with interesting information. Earlier Alex also partly produced a series of 24 LP:s, RCA Victor "The Works of Duke". Alex participated as a producer of the first 17 LP:s and stopped because of disagreements. LP-number 14 is issued with two different contents, but in spite of that the LP has the same production number on the cover. The same happened with number 15, 16 and 17. That means that we have four LP:s with 1st edition and 2nd edition. From number 18 up to number 24 it is 1st edition only. Alex visited Stockholm 1994 as a speaker.
10. Gary Giddins, "Vision of Jazz: The first Century", Oxford University Press, 1998, page 104.

Comments from Leif Klize, Norrtälje Sweden, delegate in Washington '99

About Transcriptions

"Transcriptions" is a subtitle under "Quoting a Work of Art." That can be poetry, a literal text, music, paintings and so on. No one should ever change anything composed by Mozart or Shostakowitch, and so will Ellington's bigger compositions be left, the compositions he himself would not change (probably), but wanted to remain as they were.

But we can quote or borrow melodies or themes from each other (as Duke did from Tchaikowsky for example). That is to show an older artist respect and show that his work has meant something to us.

But - there is no principle, no sharp limit. We have to use our own good judgement.

If we are **not** allowed to touch the matter, he will be set on a piedestal and his work will grow stiff, fade out and in the end die. Too passively worship accelerates this process.

A Work of Art of high quality, the original, will always get along with both good and bad reinterpretations, if it is still available.

Den stora 100-årsfesten

på Nalen i Stockholm den 17 maj präglades av entusiastisk musik och entusiastisk publik – 500 sittande personer fyllde det gamla mytomspunna danspalatsets lyxrenoverade dansparkett, tre orkestrar spelade med liv och lust i mellan 3-4 timmar, P4 bandade för framtida bruk och statsrådet Mona Sahlin satt på första bänk med familj. "Trivsamt trots stor trängsel", skrev Sven Malm i Svenska Dagbladet, men också "bra mycket roligare än i Berwaldhallen i slutet av april", då ett annat Ellingtonevenemang gått av stapeln. Visst började ögonen (kanske också öronen) att klippa av trötthet framot 23-tiden då det musikaliska överutbudet kändes påtagligt, men dessförinnan hade mycket minnesvärt passerat: Harlem Jazz Camels lydiga men älskliga travesteringar av Ellingtons 20- och 30-tal, Arne Domnérus klarinettspel fullt av glada spratt och skratt i t ex Barney's Going Easy, en respektlös version av Caravan i bredaxlad tolkning av Jan Lundgren, som smordes i publikens applåder och beundran – och slutligen Sandvikens Big Band med den något otacksamma uppgiften att höja temperaturen ytterligare under den sista trekvarten. Vi behöver dock inte dissekera konserten i detalj för att kunna konstatera att det var ett lyckat evenemang i DESS regi i den anda som Musikaliska Akademiens förra preses tolkade i sitt inledningsanförande – vi återger det i dess helhet härnedan.

Anders R. Öhman:

"Ellingtons melodier en del av seklets finaste musikskatt"

För sådär en 50-60 år sedan, deltog jag ofta i animerade samtal kring jazz. Jazzen ansågs då ännu inte helt rumsren, den diskuterades mycket och känsloladdat, och det var inte ovanligt med enkäter, som tog upp frågan huruvida jazz kunde anses vara musik. Vid ett samtal i en grupp entusiaster hävdade en av mina vänner att Ellingtons musik egentligen inte var jazz – den var "Ellington". Den hade så många särpräglade ingredienser att den var någonting alldeles för sig.

Samtalet ägde inom parentes sagt, sannolikt rum i anslutning till Dukes konsert i Stockholm 1939 – som jag, trots att mina kära föräldrar aldrig visade den minsta negativa attityd till mitt jazzintresse, av någon anledning inte fick gå på! Min två år äldre kompis och granne Harald fick däremot gå och man tröstade mig efteråt med att Haralds pappa, som hade gått med sin son, hade förklarat att "det inte hade varit något vidare". Vilket jag fann så enfaldigt att jag uttryckte mig ytterst ohöviskt om honom till min mor....

Nå, åsikten att Duke Ellingtons musik var något helt för sig, kunde jag dela, men jag tyckte att det var överdrivet att inte kalla den jazz. Ändå var jag då, om sanningen skall fram, litet ambivalent till den, men min kunskap var begränsad. Min första skiva med Duke var från 1935, *Solitude* kopplad med *Moonglow* på Brunswick och jag ägde några andra inspelningar från tidigt 30-tal. Detta var före 1940-bandet, så musiken svängde inte riktigt på det sätt jag ville – som Basie t ex. Vad jag tyckte om hos Ellington var melodiken och i viss utsträckning, men inte genomgående, klangerna.

Lite avvaktande var jag alltså – många skivor var jag förtjust i, andra fann jag litet småkladdiga och sentimentala. Jag var c:a 15 år och ville ha jazzen annorlunda. Alltjämt finner jag av och till att det hos både Ellington och t ex Hodges finns inte så lite av sentimentalitet och överbetoningar, men det är skuggor i bilden, som också ger liv åt helheten och som inte hindrar mig att också där med värme besvara de frågor som Ellington genom sin musik ställer till mig.

Min grundinställning skulle snabbt ändras: *Bojangles*, *Conga Brava* och hela raden inspelningar från tidigt 40-tal slog ner som en bomb och öppnade upp. Jag började att växa in i Ellingtons musik. Och ju mer jag sökte mig bakåt i hans produktion, desto mer intresserad blev jag. Även om mycket av hans senare musik var fångslande och hans förmåga till förnyelse märklig, var hans behandling under 20- till 40-talet av det instrument som hans egen orkester utgjorde, det allra mest fascinerande. Och visst svängde det långt före *Conga Brava* och pianisten Ellington var någonting att särskilt stanna inför!

Det finns alltså ett flertal Ellington, väsensskilda, men ändå med många gemensamma nämnare. Vi har väl alla vår egen – och någon "sanning" finns inte. Jag tror också att för flertalet av oss gäller att vi liksom mognar in i hans musik. En del gör det uppenbarligen aldrig – jag tänker på den i och för sig mycket kunnige, begåvade och välskrivande jazzkritiker som för något decennium sedan i en av våra stora tidningar avfärdade Ellingtons musik som "brunt bajs". Det omogna och löjliga är inte att han tyckte det, det må han göra – det ligger i att han ansåg sig tvungen att skriva det, som vore det en

Sandvikens Big Band med Lena Jansson applåderas av konferencieren Jens Lindgren.
Foto Olle Lindholm.

sanning. Naturligtvis finns det musikälskare som har en annan kemi, än den som berörs av Ellington.

Under en TV-show vid 60-talets början fick Duke Ellington frågan vad han ansåg vara "the music of my people". Duke tyckte att det var en bisarr fråga: "Mitt folk? Vilket av mina folk? Jag tillhör olika grupper – jazzpianister, lyssnare, konstälskare överhuvudtaget,

Jan Lindgren, Dompan, Rune Gustafsson och bakom dem Hans Backenroth, bas och Johan R. Löfcrantz, trummor. Foto Olle Lindholm.

Beaujolais-älskare..." Elegant undvek han den politiska ingrediensen i frågan – vitt och svart – genom att skämta. Men han insåg att så lätt kunde han inte göra det för sig och han fortsatte: "Självklart har "folkets musik" (the music of the people) starkt påverkat mig". "Folkets musik", sade han, "är ett bättre uttryck än mitt folks musik, eftersom folket är mitt folk". Ellington vägrade att ge sig in i ett rasfokuserat samtal, som i den då aktuella situationen inte skulle ha haft något syfte.

Att Duke Ellington ägnade sig åt "sitt" folks musik var ju i och för sig en självklarhet och detta hade han också c:a tre decennier tidigare klart uttryckt i en mycket omtalad artikel i den brittiska dansmusiktidningen *Rhythm*. "The Duke Steps Out", hette artikeln: "Vi utgör i dag en betydande del av det stora USA. I Harlem har vi

Ulf Lindberg, piano leder Harlem Jazz Camels. Solist Claes Brodda, som här spelar barytonsax. Foto Olle Lindholm.

praktiskt taget vår egen stad med egna tidningar och sociala inrättningar och fastän vi inte är segregerade kan man säga att vi har vår egen civilisation". Och några rader längre ner berättar han att han är i färd med att skriva en rapsodi, som i "synkoperad form" skall berättas om de färgades erfarenheter.

Där berörde Ellington en starkt känd ambition, som eladade honom under hela livet: att han, en färgad amerikan, skulle skapa musik av större format; musik, som skulle kunna tas på allvar och räknas in i det amerikanska kulturarvet. Samtidigt som han - tillsammans med sina musiker bör man nog tillägga för maestron hade en stor förmåga att ta upp och vidareutveckla andras idéer - löpande formade fram en rik melodiskatt, arbetade han hela livet med att skriva längre kompositioner, sviter eller rapsodier, som vände sig till en vidare och mera allmänt musikintresserad publik. De blev många, inte sällan fängslande, och de bekräftade hans ställning som en av detta sekels betydande musikskapare.

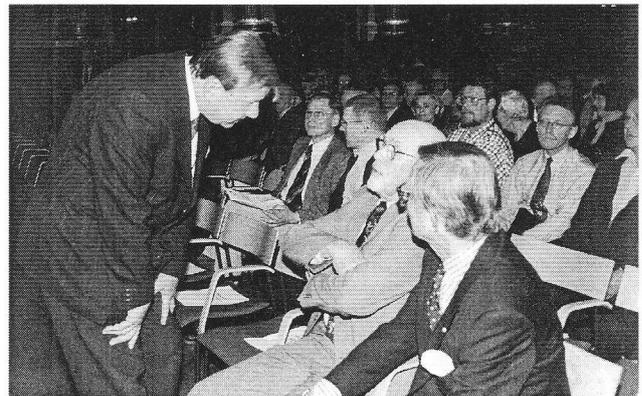
Men redan utan dessa kompositioner skulle han ha nått denna ställning: den Ellingtonmusik som alltid kommer att leva mest intensivt, är alla hans nästan oräkneliga, färgstarka melodier. De utgör

en del av detta sekels finaste musikskatt, som länge kommer att inspirera musikskapare världen runt.

Jazzen kommer, tack vare att den är förevisad genom skiv- och bandinspelningar, alltid att kunna leva, även om själva musikformen skulle komma att klinga av in vivo. I den nya form av musikhistoria som vi, genom teknikens utveckling benådats med, tror jag att det är Ellingtons inspelningar från 1925 och tre till fyra decennier framåt, som kommer att leva längst.

Om ni tycker att detta ställningstagande är typiskt för en person som i sin ungdom var samtida med just den musiken, så kan ni naturligtvis ha alldeles rätt. Men det behöver inte nödvändigtvis betyda att min förmodan är felaktig.

Anders R. Öhman

Bo Holmqvist samtalar med advokat Anders R Öhman innan kvällsprogrammet börjar. Foto Olle Lindholm.

Årsmötet:

Full rulle när ungt jazzfolk tolkar The Duke på sitt vis

Det kändes ganska exklusivt och mycket privilegierat att få möta Magnus Lindgrens unga men välmeriterade storband i en så liten skara som den som hade sökt sig till DESS-mötet den 12 april. Orkestern har snabbt blivit ett trumfkort i branschen, och med all rätt - den bärs fram av stor entusiasm och präglas av en formvilja och en kompromisslöshet som inger respekt. Det är ett band som nästan alltid spelar högt och starkt - möjligen skulle ett något lugnare samtalsläge sektionerna emellan ge också lyssnaren en bättre chans att tillgodogöra sig enskildheter och nyanser som nu försvinner i kollektivets rätt överväldigande samlade kraft

Fullt os från första anslaget i *C-Jam blues* och respekt men ingen slavisk underdånighet inför fraser och riff som mer eller mindre fått K-stämpel på sig på bara några årtionden. Av antikviteter brukar man ju dock åtminstone kräva ett 100-årigt förflutet och de unga männen och kvinnorna i det lindgrenska storbandet visar sig inspireras utan att tyngas av arvet efter Ellington

Orkestern imponerar också med en lång rad solister och fyra av dem har lönats med Thore Swanerudstipendiet, imponerande i sig - årets stipendiat, trumslagaren Jonas Holgersson, är en härlig storbandsbatterist som gör ett magnifikt jobb i en central roll. Och fastän DESS-kvällen i orkesterns medvetande möjligen mer tedde sig som generalrepetition inför större uppgifter, spelades en rad utmärkta solon av en rad musiker. (För att slippa räkna upp alla nämner jag bara en som personlig favorit, nämligen tenoristen Fredrik Nordström, som gav mig en kvardröjande stark lyckokänsla.)

Magnus Lindgren med Rigmor Gustafsson och trombonisten Karin Hammar. Foto Olle Lindholm.

Kvällen hade tidigare inletts av Al (eller Uffe) Sandstrom, som tutade i trumpeterna redan i 15-årsåldern i grammfonostudion "Din Egen Röst", belägen i samma hus som Sidenhuset på Regeringsgatan i Stockholm och ägd av hans mamma Dagmar. Det blev också en samlingsplats för unga jazzinspirerade ungdomar som siktade på egna karriärer - Alice "Babs" Nilson var en, en annan t ex Benny Unge-

Den glade entusiasten Roland Westerlund med Karin Hammar.
Foto Olle Lindholm.

Magnus och Konserthuschefen Rolf Österholm planerar inför 24 september -99 i Konserthuset. Foto Olle Lindholm.

witter, som senare skulle bli en av Ellingtonvärldens främste disko-grafer, då udner namnet Benny Åslund (Benny H Aasland).

För Al Sandstrom gick resan ut i stora världen via Embassy Sextett där Povel Ramel kom att ingå och då han började de första försöken att etablera sig som textförfattare. (Ett senare exempel på den produktionen är Alice Babs inspelning av jazz-samban "Desafinado", som i pseudonymen "Rosemaries" (Ulf Sandström) version blev "Stänk en dissonans"). 1949 emigrerade han till USA men återvände till Sverige 1958 efter ett äventyrligt liv av växlande framgång.

Medryckande och lite melodramatiskt formade sig Sandstroms inslag denna afton i första hand till en beskrivning av ungdomsåren i Stockholm och i andra hand till en hyllning av Duke Ellington och Alice Babs: "Ett av hans instrument! A truly Ellingtonian sound!"

Och innan allt detta var vi ett mindre fåtal, som samlades till årsmöte, som blev tämligen händelselöst. Några resultat: ny i styrelsen är Jan-Olov Isaksson som träder in efter Bertil Reijbrandt, som avgår på egen begäran. Lars Olofsson valdes att ersätta Lars Glenngård som revisor. Till revisorsuppleant omvaldes Folke Bergdahl och till ny suppleant valdes Per Olof Weilemar. Årets DESS-stipendiat är ordföranden Göran Wallén - stipendiekommitténs motivering: "ingen annan har betytt så mycket för DESS utveckling"

Kassören Monica Lövdahl konstaterade belåtet att föreningen det gångna budgetåret redovisat vinst för första gången sedan 1994 med kronor 4.463:-

Ulf "Al" Sandström demonstrerar det typiska Ellington-soundet.
Foto Olle Lindholm.

Bo Holmqvist

Axplock

FRÅN DEN STORA DUKE ELLINGTON-VÄRLDEN

plockade av Göran Wallén

INTERNET, MAIL OR/AND FAX CONNECTION, PLEASE!

*Do you have a Mail or/and Fax connection?
Please, tell us so that we can save some money
by this new way of communication.*

CD Düsseldorf-Oostende, 1970, Jazz Collection JCD 005

Jerry Valburn/Sjef Hoefsmits have kindly given us the correct date for the above CD and the name of the singer in the 2nd part, The Medley. The date: September 20, 1959. The place: Sally Pleyel, Paris. Vocalist: Lil Greenwood. Ray Nance is also participating and singing in Just Squeeze Me and It Don't Mean a Thing. The pianosolo by Duke Ellington is from July 2, 1970, Paris.

Correct answers to Trivial Quiz, Bulletin 1/99

1. Duke = Dumpy 2. Paul = Mex 3. Quentin = Butter
4. Freddy = Posey 5. Ray = Floor,
6. Åke = Kometen
2. All three compositions were features for Lawrence Brown.
3. The Blues singer is Joe Turner.

In Memoriam

Bessie Dudley, dancer, died on January 16, 1999. She was 88 years old. Bessie was a member of several Cotton Club Revues in the early 1930s. She appeared in two Ellington movies, Bundle of Blues (1933) in which she has a long exciting feature with dancer Florence Hill, and Symphony In Black (1935) in which she dances with "Snake Hips" Tucker. She accompanied Ellington as a dancer on his first trip to Europe in 1933.

Joe Williams, singer

died March 29, 1999 i Las Vegas. Joseph Goreed "Joe" Williams was born in Cordele, Georgia, USA, December 12, 1918. Joe's first recorded 1947 with Count Basie. They started to work together in 1954. and had a great hit with "Every Day". Joe and Basie toured Sweden in 1956 and starting in Gävle, September 1. Joe parted with Basie after six years and went to even greater success after the partition. He won a Grammy Reward in 1985. Joe participated many times together with Basie and Ellington on the stage during the 60's and 70's and sang in "Heritage" and "Come Sunday" many times. On Jan 10, 1973 Joe and Duke performed together in a show at the Shubert Theatre in Los Angeles called "We love you madly". He also made a record with Thad Jones & Mel Lewis Orchestra in 1966.

New CDs and Books

New DEMS cassettes from Sjef Hoefsmit

Sjef Hoefsmit did once more produce a cassette for the Ellington '99 in Washington. This cassette is for DEMS-members only. The number is Azure CA-25 and it includes the following recordings:

- May 11, 70 The Spring, The Meander, The Giggling Rapids,
-The Lake, Stud,
June 3, 70 Grap (-10), June 8, 70 Flute (10), June 15,
70 The Giggling Rapids (20) Soft (8),
April 18, 63 Blousons Noirs (-8), April 4, 67 Eggo (-7) F.L. (-5)
I'm Hip Too (4),
June 15, 70 Mendoza (24), Mixt (26) All Too Soon (27) All Too
Soon (28),
June 28, 71 Mkis (1) Togo (7), June 6, 62 Taffy Twist (-10) Hy'a Sue (-2)
April 3, 69 Kinda Dukish & Rockin' In Rhythm (11) Feb 3,
71 Peke (45).

If you want to order this cassette or earlier cassettes from Sjef. Write to him under the address: DEMS, Voort 18b, 2328 Meerle, Belgium. The price is 8.50 Euro or 76 SEK., Please use our Swedish Postgiro-number 433 27 36-0.

Verve will release new 20 bit Master Edition CDs.

Duke Ellington & Johnny Hodges - Side by Side, 314 521 405-2. No extra tracks compared with the LP. Oscar Peterson Plays the Duke Ellington Songbook, 314 559 785-2 - the CD includes the two Clef and Verve recordings.

Ella Fitzgerald Sings the Duke Ellington Songbook, 3 set CD, 314 559 248-2 with some additional unissued material and Duke Ellington - Soul Call, 314 539-185-2.

Columbia Records har nu släppt följande CD:

Newport 1956 CK 64932, en dubbel-CD, First Time Ellington/ Basie CK 65571 (5 utgivna spår), Black, Brown and Beige CK 65566 (9 utgivna spår), Such Sweet Thunder CK 65568 (dubbla speltiden mot LP), Anatomy of a Murder CK 65569 (12 utgivna spår). Alla CDs innehåller alltså nytt utgivet material.

Duke Ellington

In Sweden 1973

with Alice Babs, Rolf Ericson, Åke Persson and Nils Lindberg.

The CD is now available. Caprice CAP 21599, recorded Oct. 25, 1973.

Harlem Arabian Nights

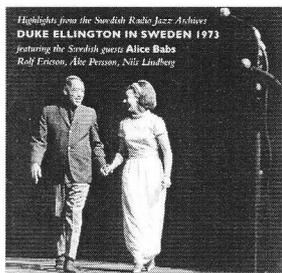
by Keith Nichols & The Cotton Club Orchestra

Stomp Off Records CD 1320

A new CD, which includes Ellington compositions from the early 1920s never previously recorded. 13 of 20 compositions are by Ellington and eight of these have never been recorded by anyone. Price: \$12 plus shipping from TDES, Inc, P.O. Box 31, Church Street Station, New York, NY, USA. 2-4 weeks delivery.

New CD with Joya Sherrill

Joya Sherrill sings Duke, Verve 547 266-2, recorded January 12 and 20, 1965, Chicago/New York. Orchestra: Cootie Williams tp, Ray Nance cornet-vln, Johnny Hodges as, Paul Gonsalves ts, Ernie Harper, Billy Strayhorn p, Joe Benjamin, John Lamb b, Shep Shepherd, Sam Woodyard dr. Titels: Mood Indigo, Prelude to a Kiss, I'm Beginning to See, Sophisticated Lady, Kissing Bug, In a Sentimental Mood, Duke's Place, I'm Just a Lucky So-and-So, Day Dream, Things Ain't, Squeeze Me, A Flower Is a Lovesome Thing.

En Duke Ellington-video

med delvis ovanligt material finns, dock än så länge endast för det amerikanska NTSC-systemet, kan bli tillgänglig för vårt system (PAL) om intresset är tillräckligt stort. En kundregistrering görs därför på abonnementsbasis till ett pris som troligen kommer att ligga kring 350,- kronor.

Video är 58 minuter lång och innehåller följande:

- FEATHER ON JAZZ - DUKE ELLINGTON STORY (10 min).
- WORLD AT LARGE - 1933 (4 min).

Irving Mills introducerar Baron Lees, Duke Ellington och Cab Calloways orkestrar.

Ellington spelar Sophisticated Lady och Creole Rhapsody.

- DUKE ELLINGTON AND HIS ORCHESTRA - 1943 (9 min).
- RECORD MAKING WITH DUKE - 1937 (5 min).
- DUKE ELLINGTON SOUNDIES - 1942 (12 min).
- DUKE ELLINGTON AT THE WHITE HOUSE (1969). (Färg, 18 min).

Intresserade kan vända sig till DESS eller till den butik som kommer att sälja videon: Skivfynd Jazz och Blues, Box 8003, 104 20 Stockholm. Tel och fax: 08-652 92 91. Inga förskottsinsbetalningar - invänta information!

DESS-medlemmen Björn Egneby

som drev en butik för jazzskivor mm på Tjärhovsgatan i Stockholm fram till november 1998, men då tvangs stänga, meddelar att han etablerat en ny plattform på Internet.

Ni hittar hans hemsida under adressen

<http://home.swipnet.se/bearrecords>

Ni kan e-maila Björn på följande adress: bear.records@swipnet.se

Ni kan telefonera eller faxa nummer 08-604 41 94.

Ni kan också skriva till Björns skivor/Bear Records, Björn Egneby, Box 465, 128 07 Sköndal.

Duke Ellington-afton i Uppsala

Den 14 april hade orkestern "Rabbit's Friends" en helafteon i Uppsala med musik av Duke Ellington i nästan tre timmar i Universitetssjukhusets lokaler. Orkestern bestod av Bosse Broberg tp, Ulf Johansson-Werre tb, John Högman bar, Christina Johansson-Werre vo, Ulf Lindsjö as, Gunnar Hallin p, Kjell Grundström b, Jan Leonardsson tr. Arrangör var Akademiska Sjukhuset med sponsorer. Solistiska insatser av Bosse, Ulf och John var imponerande och hela arrangemanget genomfördes utmärkt under ledning av Ulf Lindsjö. Vi fick bli a höra "Sherman Shuffle", som inte är så vanlig i Ellington-repertoaren och "Black and Tan Fantasy" med Bosse Broberg.

Clark Terry On Tour and in European Broadcast

Sunday April 25, Clark Terry performed at the Berwald Hall in Stockholm with the Swedish Radio-Orchestra and Viktoria Tolstoy. That was the final concert of six in six Swedish cities. One hour of the concert was included in a nine hour program broadcast by EBU in celebration of Duke Ellington.

Clark played great and the Swedish musicians were very happy to play with him.

Clark then left Sweden and traveled on to Germany and Switzerland. He will return to New York first week of May and performs in Toronto on June 30.

Other performers in the EBU-program: The Jazz Orchestra of the Concertgebouw from Amsterdam, Le Dodeca Band conducted by Martial Solal from Paris, Vienna Art Orchestra conducted by Matthias Ruegg from Vienna, NordDeutsche Rundfunk with chor and Big Band conducted by Örjan Fahlström from Hamburg. At the end of the nine hours, a program from Denver, USA, called "The Ellington Centennial America in Rhythm and Tune", with Lincoln Center Jazz Orchestra conducted by Wynton Marsalis.

Concerts at Alice Tully Hall

John Lewis, conductor/arranger, with Wynton Marsalis and The Lincoln Center Jazz Orchestra gave two concerts at Alice Tully Hall to celebrate Duke Ellington, February 27.

The Orchestra played among other compositions Ko-Ko, Sepia Panorama, Take The "A" Train, Chloe with a muted trombone solo by Wycliffe Gordon and Concerto for Cootie with a growling Wynton Marsalis. In Cotton Tail there were three soloists, Loren Schoenberg, Victor Goines and Walter Blanding Jr.

George Avakian berättar om Newport 1956

Under konferensen i Washington fick vi en pratstund med den gamle Columbia-producenten George Avakian. Han är fortfarande i farten trots att han gjorde sin första inspelning redan den 11 augusti 1939 kl.2 på natten med Eddie Condon i New York på skivmärket DECCA. Idag när man har släppt en ny release av Newport 1956 med Duke Ellington, är det intressant att tala med Geor-

ge om vad som hände vid Newport 1956 och varför det har tagit så lång tid att få höra Paul Gonsalves "live" med rätt mikrofon.

George berättade då följande:

"Inför kvällen hade både Voice of America och CBS-Columbia satt upp var sin mikrofon med en meters lucka på estraden. Konserten kom igång ca 2 timmar för sent och under tiden spelade bl.a. Willie Cook - i väntan på att hela orkestern skulle komma på plats - Tea For Two. Solisterna skulle spela framför CBS-mikrofonen och man hade bundit en näsduk som märke kring mikrofonen. Nu blev det så illa att Paul inte såg näsduken och om man lyssnar på LP:n hör man att Duke ropar till Paul att byta mikrofon. Paul hörde och såg ingenting. Så blev det alltså fel mikrofon för oss lyssnare. Alla andra solister hittade rätt. Under Pauls solo dansade som bekant en blondin i publiken och henne kom George i kontakt med ett år senare. Hon tyckte då att det var synd att hennes ansikte inte syntes, men det var så dags då när man inte visste vem hon var. Att publicera en bild på ansiktet utan att först fråga kunde ha inneburit stora ersättningskrav, och det vågade man inte. George har än idag kontakt med den dansande damen. Efter inspelningen var inte Duke nöjd med Newport Jazz Festival Suite (det fanns vissa missar) och inte heller första delen av Pauls solo. Man beslöt då att göra en studioinspelning några dagar senare. George fann efter mycket arbete med ljudet att studioinspelningen av Pauls solo inte blev bra. Man kunde inte mixa ljudet på ett godtagbart sätt. Däremot blev Newport Jazz Festival Suite förbättrad med några "patches of 8 bars" (uttryck av George). "Efter ett

år hade jag glömt var ändringarna var gjorda och jag kunde inte själv höra skillnaden". Detta resulterade i att Pauls "livesolo" från Newport inte blev ersatt och att Newport Jazz Festival Suite kom ut med ett antal "patchar".

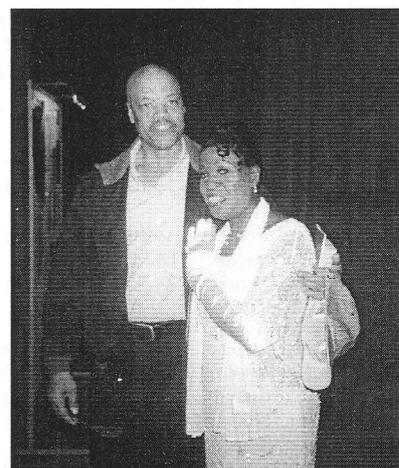
Varför publicerade inte Voice of America sin tape ?

George : Voice of America hade som princip att ingen ersättning gick ut till musikerna och att tapen var militär egendom, som inte fick publiceras kommersiellt. Jag försökte flera gånger att övertala ansvariga att släppa tapen men det gick inte. Willis Conover vågade inte ens se efter om den fanns och spela den på sitt kontor så att jag fick höra Paul med rätt mikrofon. Under mina resor under senare år i Europa frågade jag alltid om någon hade spelat in Pauls solo via radio, men ingen hade hört inspelningen. Jag trodde till sist att tapen var förstörd och borta. Vid Ellington '93 i New York berättade Alexandre Rado för mig att han hade hört tapen. Alex hade träffat Larry Appelbaum från Library of Congress och Larry hade för Alex spelat upp tapen. Det blev plötsligt möjligt att publicera tapen och förhandla om en utgivning och det var mer eller mindre klart 1996. Men någon ändrade förutsättningarna och plötsligt fann jag att andra hade tagit över möjligheten att publicera konserten.

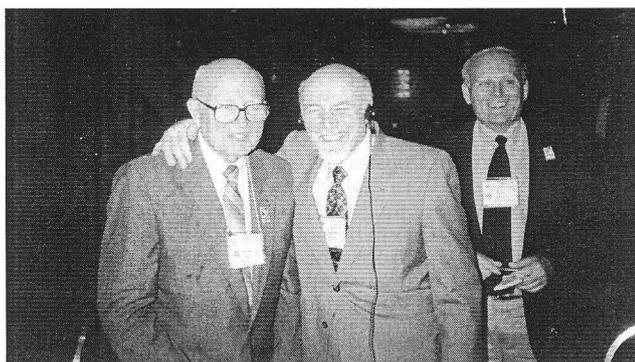
Jag har nu läst "linernotes" på Newport CD:n och fann då att texten på CD:n tyvärr inte är till alla delar det som jag upplevde i Newport 1956, men ingen har heller frågat mig.

En annan sak är också att Duke inte ville publicera Newport Jazz Festival Suite "live", men det är väl inget att göra åt nu".

Ann.
CD'n finns nu att köpa hos Bo Scherman .

Dukes sonson Edward Ellington dök upp i kyrkan och hyllade vokalissan Devonnie Gardner.

George Avakian tillsammans med vännen Jack Towers (t.v.) i Washington.

DESS-MARKNADEN

Annonsera till försäljning det Ni inte vill behålla, efterlys det Ni önskar Er av böcker, skivor eller annat jazzrelaterat material. Utnyttja denna gratistjänst för DESS-medlemmar. Dock högst 20 rader — namn, telefonnummer eller e-postadress obligatoriskt.

Böcker om jazz köpes gärna

Liksom gamla nummer av OJ och Estrad.

Söker också följande 78-varvare:

Sten Axelsson	Odeon 5066	Avalon special/Preludium in E minor.
Cavalcade All Stars	Cavalcade 509	The lady is a tramp/In a sentimental mood.
Stefan Dahlé	Musica 3224	St. Louis Blues
Delta Rhythm Boys	Metronome F 501	Tula tullalla/Tullón mun kultani.

EP-skivor:

Benny Bailey	Metronome 9028
Sune Borg	Efel 7201

LP-skivor:

Harald Svensson	Amigo 819
Olli Ahvenlahti	Love LRLP 168

Hör av Dig till Bo Holmqvist, tel 08-6405758, alt faxa samma nummer eller E:post: bo.holmqvist@telia.com

Följande inspelningar sökes (även annat av intresse kan köpas):

● Al Hibbler	från 1947	Tonight I Shall Sleep	Sunrise 503
● Mercer Ellington Octett	18 mars 1946	She's Got The Blues For Sale	Aladdin 146
With Jacques Butler	"-	The Willies	Aladdin 145
	"-	Messy Bessie	Aladdin 146
	"-	Ditty a la Dizzie	?
● Al Killian's Jazz Group	4 June 1950	St. Louis Blues	Baronet C5012
		Big Al	Baronet C5012
		Body and Soul	Baronet C5011
		Y'oughta	Baronet C5011
● CD # 64006, från Frankrike, Jazz aux Ramparts			

Göran Wallén, Skogstorp svägen 39, 191 39 Sollentuna, tel 08 - 965234

Illustration: Olle Gabrielson